

[Glistrup]

ske ting, som der f. eks. skete på rigshospitalet den 5.-10. september sidste år, nemlig at en enkelt medarbejdergruppe på 319 portører ved en arbejdskonflikt kan ramme så mange som 1.700 patienter. Fristelsen til en sådan spillen med musklerne og klimaet herfor er langt, langt mindre på et lille sted, hvor man kender hinanden, og skulle der endelig forekomme sådanne arbejdskonflikter rettet imod patienterne, vil det være overkommeligt med smidighed at få hårdknuden løst op, i værste fald at flytte patienterne nogle få snese kilometer et andet sted hen, uden at man roder sig ind i samme risici for, at konflikten breder sig med sympatiaktioner og andre ting, som når tingene går i hårdknude på steder som f. eks. rigshospitalet.

Folketinget må selvfølgelig under alle omstændigheder sætte kraftigt ind imod kollektive arbejdsstandsninger netop på et område som sygehusfeltet – liv og førlighed står jo på spil her – og fremskridtspartiet vil da også i løbet af nogle få dage genfremsætte sit forslag om, at man simpelt hen forbyder kollektive arbejdsstandsninger på hospitaler, men derudover er det nok også rart at have den sikkerhedsventil, at det, hvis det alligevel skulle indtræde, ikke kan ramme så umådelig mange mennesker, som vi så det for et lille halvt års tid siden på rigshospitalet.

Ikke bare er selve driften af storkospitalerne noget, der skaber vanskeligheder, forholdet er også det, at det under selve byggeriet af disse storkatedraler af sygehuse er meget vanskeligt at fastholde overblikket, således at man meget let får lavet noget, som man bygger for en fremtid, man overhovedet ikke kan overskue, hvor man meget lettere kan overse tingene ved mindre sygehusbyggeri.

Indenrigsministeren lagde bl. a. megen vægt på, at vi jo havde amterne til at regulere disse ting, men jeg er bestemt ikke sikker på, at det er rigtigt at lægge så stor vægt på det lokale selvstyre på netop et område som det foreliggende, som indenrigsministeren på grundlag af gældende lov var tilbøjelig til. Forholdet er jo det, at landvindingerne med helt nye perspektiver galoperer frem inden for netop sygehusområdet, og det er alt for kompliceret til, at man kan overse det fordelt over 16 sygehuskommuner ude over Danmark. Derfor var der nok god grund til, at man, samtidig med at man beholdt de lokale enheder, i højere grad fik centralstyring på

området, end vi hidtil har haft. Men i og med, at man går ind for mindre sygehusenheder, vanskeliggør man ikke tingene for selve amternes arbejde, for der skal sikkert under alle omstændigheder – små eller store sygehuse – en strukturomlægning til.

Der er ud over det, jeg allerede har nævnt, adskillige andre argumenter, som taler for, at man meget hellere skulle sigte efter en sådan struktur inden for det danske sygehusvæsen, at man i højere grad bevarer og udbygger de små enheder og opgiver disse Stochholmsdrømme fra 1960'erne, og derfor vil jeg på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at der i den fortsatte udbygning og forbedring af de danske sygehuse skal lægges hovedvægt på mindre, lokale enheder,

hvorefter folketinget går over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Henning Jensen (S):

Jeg vil indledningsvis erklære mig helt enig med indenrigsministeren i, at det offentlige sygehusvæsen er til for patienterne og ikke for nogen som helst andre. Sådant har det altid været, og sådan bør det naturligvis blive ved med at være.

Jeg kan forstå, at denne forespørgsel om sygehusspørgsmål ikke er stillet for at rose vort sygehusvæsen – så kender jeg i hvert fald ikke fremskridtspartiet ret – men jeg synes, der er grund til om ikke at rose, så dog at udtrykke tilfredshed med udviklingen inden for det danske sygehusvæsen.

Sygehusvæsenet er fremfor alt udbygget i tiden fra ca. 1915 og frem til nu. Alene i dette århundrede er der sket en voldsom udvikling i sundhedsvæsenets behandlingsmæssige muligheder og naturligvis også i dets ressourceforbrug. I 1915 blev ca. 105.000 mennesker hospitalsindlagt, i 1972 var tallet ca. 800.000, hvilket svarer til en årlig vækst i antallet af indlagte patienter på ca. 3,7 pct. i gennemsnit. Der har således været en rivende og positiv udvikling inden for sygehussektoren.